

Изложбата „Рембранд“, 4 - 31 юли 2016 г., се провежда по повод 410-годишнината от рождението на Рембранд Харменсон ван Рейн, „...един от най-великите художници, които са живели някога“. Тя има за цел да представи книги и материали, свързани с неговата творческа дейност, периоди и вдъхновения. Да припомним, може би дори без да е необходимо, за един необикновен художествен талант, известен със своята дръзкост, правдивост и колорит.

Рембранд ван Рейн е най-значимият нидерландски художник и гравьор, чието изкуство оставя трайна следа в световното и европейско изкуство. Творил през епохата на така наречения нидерландски златен век, той показва истинско познаване на иконографията и библейските сюжети, пречупени, разбира се, през неговия собствен мироглед, и изпълнени с новаторство, изобилие и смелост.

Роден на 15 юли 1606 година в град Лайден, Нидерландия, който е част от днешните провинции на територията на днешна Холандия.

Детството прекарва в родния си град, учейки в местното латинско училище. По-късно бива приет в Лайденския университет, но не след дълго страстта му към рисуването надделява над науката. Придобивайки първите си знания като ученик на известните амстердамски художници Якоб ван Сваненбург и Питер Ластман, той създава собствена школа в град Лайден и бързо става известен. Кариерата му започва като професионален портретист, рисувайки предимно мъжки и женски глави с различни гримаси. Не след дълго се жени за Саския ван Ойленбург, братовчедка на известния тогава търговец на произведения на изкуството Хендрик ван Ойленбург. Женитбата му с нея издига високо неговото социално положение, наред с което става колекционер на произведения на изкуството и други ценности. Но богатството му е съпътствано от редица лични трагедии, които в крайна сметка довеждат до неговото разоряване. Той е принуден да продаде къщата и печатницата си, но продължава да рисува почти до своята смърт на 4 октомври 1669 година.

Въпреки периодите на лични трагедии и нищета, истинският разцвет на творчеството му достига именно тогава, през 40-те и 50-те години на XVII век. Замахът на четката вече е по-голям, наблюдава се за първи път в историята на изкуството голямото внимание към детайла, разширената гама от цветове, групите библейски сюжети вече отстъпват място на личните портрети. Рембранд е първият художник с афинитет към рисуването на персонажи, с цел да пресъздаде техните емоции, гримаси и движения.

А, ... може би някога ще открием, че Рембранд е значително по-голям художник от Рафаело. Това е светотатство, от което биха се изправили косите на всички академици.”

¹ КЛАРК, Кенет. Въведение към Рембранд. София: Български художник, 2006.

Източник: НБУ сигнатура 75.07 / К 634

² Състав. Янина Михалкова, Ян Бялостоцки. Рембранд: През погледа на свои съвременници. София: Български художник, 1969.

Източник: НБУ сигнатура 75.07 / Р 512